

Sygn. akt III CSK 49/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej1. w K.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt II Ca 319/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 900 (dziewięćset)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej z wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.).

Skarżąca nadała zagadnieniu prawnemu formę pytania: „Czy złożenie przez przyszłą stronę procesu w pochodzącym od niej dokumencie prywatnym oświadczenia wiedzy przyznającego okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powołuje się i z których skutki prawne wywodzi strona przeciwna, pozostaje irrelevantne z punktu widzenia możliwości zaprzeczenia tych okoliczności w toku procesu przez tę stronę czy też możliwość taką w myśl obowiązku stron dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą (art. 3 k.p.c.) wyłącza, skutkując dopuszczalnością uznania tych okoliczności za przyznane?”

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że postawienie pytania nie odpowiada wymaganiom stawianym zagadnieniu prawnemu, jeżeli skarżący nie odniósł się problemów interpretacyjnych wynikających z przepisów, na których oparto zagadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, nie publ.). Pytanie postawione przez powódkę ma charakter kazuistyczny i może prowadzić jedynie do udzielenia odpowiedzi twierdzącej lub przeczącej, nie zaś do wyrażenia poglądu prawnego mającego walor uniwersalny.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).